

Povídání o éteru

...aneb fyzika z opačné strany

Můj komentář modře - 18.09.2004

ÚVOD

Michelson - Morley a mezitím už zcela zapomenutý Miller se kdysi pokoušeli zjistit absolutní rychlost Země v éteru pomocí interferometrie. Nezdařilo se to a jejich „nevýsledek“ je stejně zatvrzele jako neprávem prohlašován za „důkaz neexistence éteru“. Tento pokus ovšem nemohl dopadnout jinak, protože vycházel z mylného předpokladu. Proč?

Představme si, že plujeme pod hladinou moře na palubě ponorky, unášené gigantickým vírem. Nevidíme hladinu ani střed víru, natož na jeho „druhou stranu“. Je pošetilé očekávat, že nám bubliny ve vodě vody ukáží **absolutní rychlost**, sestávající s rychlosti pohybu ponorky a rychlosti kroužení víru, jímž je unášena.

Totéž platí v okamžiku, kdy pilot malého letadla má v mlze k dispozici jen údaj o rychlosti odečtený z tlakoměru na druhém konci Pitotovy trubice. Přístroj ukazuje jen rychlost stroje v relaci k vzdušné mase, jíž je obklopen. Ukazuje-li 200 km/h, znamená to, že se nemusí obávat zřícení, jinak nic. Bude-li vzduch, v němž se tento letoun nachází, proudit rychlostí 200 km/h proti němu, bude absolutní rychlost stroje vůči zemskému povrchu nulová. Poletí-li však toutéž rychlostí ve směru tohoto proudění, bude jeho absolutní rychlost představovat součet vlastní rychlosti stroje, umožněné samostatným pohonem, a rychlosti vzdušného proudu, jímž je unášen. Vůči zemskému povrchu tedy dosáhne rychlosti 400 km/h. Obě skutečnosti však zjistí jen tehdy, bude-li mít k dispozici pohled na **známé (referenční) pozadí** - povrch Země, anebo výpočtem, v němž vydělí **známou vzdálenost** časem potřebným k jejímu překonání. Těleso víceméně aerodynamického tvaru ovšem v obou případech bude muset vzdorovat stejnému odporu vzduchu a použít stejného celkového množství motorické síly (a paliva) k hodině letu ve vzdušném proudu, bez ohledu na to jakou dráhu přitom vzhledem k zemskému povrchu urazí.

Prakticky veškerá nám známá kosmická tělesa vykazují rotaci. Planety, kolem nichž obíhají měsíce, obíhají společně okolo rovněž rotujícího Slunce. Celá soustava připomíná otáčející se disk. Tento disk je ovšem pouze nepatrnou součástí jiného diskového útvaru, galaxie, rotující v útvaru, jemuž říkáme „náš vesmír“. O.K. Nevíme jaká rychlost je >nejpomalejší<. Víme, že pozadí, tedy hmota Periferie vesmíru se pohybuje od nás rychlostí světla a protože platí princip že se ve vesmíru neupřednostňuje žádné místo, tak i Periferní pozorovatel vidí nás, že se pohybujeme od něj rychlostí světla. Přitom v celém vesmíru fotony do každé pozorovatelný letí po křivce, trasy jsou globální hmotou vesmíru zakřiveny.

Je-li celý tento prostor vyplněn éterem, neexistuje žádné jiné dostupné „pozadí“ než éterické (prostředí našeho vodního víru); schází příslovečný pevný bod, od něhož bychom mohli odvíjet jakákoli měření. O.K. Jediné, co za dané situace opravdu můžeme, je měřit relativní rychlost pohybu ostatních těles vůči nám a opačně. O.K. Astronomie takto využívá takzvaných „fixních hvězd“, stelárních objektů, které se při pohledu ze Země jeví jako nehybné. A přesto i stelární hvězdy jsou součástí naší galaxie a tedy i ony se otáčí.

Výsledek tzv. Michelson - Morleyho pokusu, od té doby bůh ví proč za nemožných podmínek donekonečna opakovaného zástupy studentů, nedokázal nic jiného, než že scestná byla už samotná úvaha vedoucí k jeho provedení. Ano, Michelson chtěl ověřovat éter, ale navrženým pokusným způsobem ho nenašel a ani by ho najít nemohl. Michelsonův pokus ukázal něco jiného. Já jsem zjistil při studiu M-M experimentu, že pokus „in natúra“ s celou reálnou aparaturou vůbec není potřeba ke zjištění kterého bylo tímto pokusem dosaženo. Zjištění pro relativitu

důležité a nezbytné se dá zjistit už z téhož pokusu pouze na papíře ,provedeného matematicky. Pokus na papíře nepotřebuje ten éter aby vydal výsledek tj. zjištění o dilatacích času a kontrakcích délek. Celý M-M experiment tedy je pouze matematický pokus, nikoliv reálný ať už v „éteru“ tj.ve vakuu nebo v atmosféře Reálným pokusem nevím co se zjistí, ale éter nikoliv. , protože vědci zcela ignorovali Snellův zákon lomu světla v hmotném prostředí, plynné atmosféře, která relativizuje a egalizuje rychlost postupu světla, přicházejícího z vnějšího prostředí. Reálný M-M ex. má potíže s vedlejšími vlivy, na papíře nikoliv. I zde platí obdoba pravidla: „Hůl do vody ponořená jeví se nám zalomená“. Je to asi tak, jako kdybychom byli uzavřeni uprostřed obrovské želatinové koule, a aniž bychom měli možnost dosáhnout na její povrch chtěli nasliněným prstem zjistit odkud venku vane vítr... Nezměřitelné nelze měřit, ? nezměřitelný je i éter... což se samozřejmě vztahuje i k dalším pokusům v tomto směru. Světlo je totiž pozorovatelné jen když se pohybuje v hmotném médiu. Foton je pozorovatelný při dopadu „do pozorovatelný“, jinak foton letící „kolem pozorovatelný“ radiálně pozorovatelný není, takže i v nehmotném prostředí světlo pozorovatelné je, ale jen při dopadu na pozorovatelnou.

Michelson a jeho příznivci se dopustili zásadního (a ne právě levného) omylu, i když tak jako ostatní vědci té doby předpokládal, že se éter podobá „plynu“ rovnoměrně a nehybně rozprostřenému v prostoru. Kdyby Michelson nastavil interferometr nejdříve kolmo a pak v tečně k zemskému povrchu, výsledky měření by možná naznačovaly, že se Země pohybuje směrem, který je vždy kolmý k jejímu povrchu. Stejný výsledek by se projevil kdekoli na světě, což by vedlo k nesmyslnému závěru, že se Země pohybuje současně všemi směry kolmo k okolnímu prostoru. To je to, že Michelson chtěl pokusem sledovat existenci éteru. To zavedlo všechny následníky na zcestí „myšlenky“. Je totiž jedno zda pokus nastavují kolmo či rovnoběžně na let Země, neb na papíře vůbec nic nenastavují na nějaký směr letu Země a vyjdou i tak ony relativistické efekty. Vyjdou matematicky. Jediným možným vysvětlením tohoto výsledku je, že éter vyvolávající nepřetržitý tlak na zemskou hmotu neustále proudí kolmo k jejímu centru, zatímco „elektrické“ síly vyvolané atakem na hmotu působí obráceným směrem. Zda ten éter existuje či nikoliv, nevím, ale vím, že ho nelze zjišťovat M-M pokusem. Jím se zjistí pouze relativita při nerovnoměrném pohybu ve vesmíru.

Tento efekt je skrytou příčinou všech známých fenoménů a jevů, včetně těch, které dosud čekají na odhalení. Z tohoto nového pohledu vyvstává při reinterpretacích výsledků všech dosud prováděných experimentů a pozorování souvislá síť indicií, které společně s významnými daty, takto opomíjenými coby „zanedbatelné nesignifikantní odchylky“, a houfem úsměvně bagatelizovaných důkazů potvrzují, že existenci „éteru“ nelze ignorovat. Na zjištění éteru je zapotřebí vymyslet nějaký pokus. Nevymýšlí se p o u z e proto, že si lidé myslí, že už M-M ex. to udělal a výsledek neexistence éteru zjistil. Ne, nezjistil. Jeho pokusem se nezjišťoval éter, ale relativita při pohybu těles tedy křivost časoprostoru. A tak lidé už éter nehledají v domněni, že to M-M ex už vyřešil.

Je paradoxní, že právě vědou zavržená pradávna nauka o éteru skrývá dlouho hledanou „sjednocenou teorii“, „unity“. Éter je „kosmická pralátka“ - čistá forma aktivní mateční energie (místo slova energie bych použil slovo hmoty), z níž všechno pochází a v níž je vše obsaženo. Podle mých vizí je „kosmická pralátka“ (stav před big-bangem) čistým inertním časoprostorhmotovým stavem, čili je to rovnovážný stav veličin a jejich dimenzí. Takový časoprostor není zakřivený a je >trochu jiný< než tento pozorovaný, a samozřejmě hmota tohoto typu „hotových kombinací vlnobalíčků“ v ní také není. Tedy ono „praprostředí“ je jakýmsi inertním stavem veličin, tedy ani časoprostor dnešní ani hmota dnešní, obě věci jsou TOTOŽNÉ, čili je to praprostředí „ani ryba ani rak“, čas v něm neběží rozpínání prostoru se v něm nekoná, hmota není a tak se nekoná ani geneze. Teprve po Třesku což je spíš nastolení účinku pravidla-zákonu než výbuch toho Praprostředí, tak teprve po Třesku se rozbíhá čas, který předtím

„stál“... tedy chod času odvíjení času je dnes nesprávně interetováno. Na každém tělese ve vesmíru běží čas jiným tempem !... a uvědomme si, že odvíjení je vlastně nejednotkový poměr veličin délka a čas. Bude-li jednotkový poměr $c = 1 / 1$ (rozuměj, neuvádím za jedničkou symbol metru, neb tuto jednotku si vymysleli lidi, né vesmír. Velikost jednotky délky jakou volil vesmír a jednotky času jakou volil vesmír neznáme), pak čas „neběží“. Na fotonu čas neběží, neb odvíjení času a odvíjení délky je jednotkové. Teprve až nastane nejednotkové odvíjení $\rightarrow c > v = 1/a$, kde a je větší než jedna, tak to právě to je stav co my lidé pozorujeme jako „chod“ času. Důvtip vesmíru je v tom, že po Třesku se spustil nejen chod času $c > v$, ale s tím současně „zrod“ hmoty... vlnobalíčkování. Jedno bez druhého nelze. V předchozí fázi vesmíru tj. před Třeskem panovala symetrie veličin $c = 1 / 1$ anebo $c^3 = c^3 = 1^3 / 1^3$ Hmota je anomálie O.K., která se vytvořila v subtilní síti jeho přediva. Tyto anomálie, které vlastně „znečišťují a narušují“ jeho celistvost, éter obrazně řečeno „nemá rád“ Pak v tomto pojetí tím éterem je sám „prastav“ veličin délka a čas, prastav v rovnováze všech dimenzí délkových a dimenzí časových, tam hmota není, tedy je tam „první stav hmotový“ co nemá charakter >této hmoty< po Velkém třesku. a snaží se je rozložit a vstřebat. Přitom mezi éterem a hmotou probíhá trvalá elektrická interakce.??? Setrvačnost, hmotnost (hmotnost je poměřování hmoty...hmotnost není hmota ; stav hmotový je „stav“, hmotnost je jen vzájemné poměřování hmot... asi gravitační poměřování hmotností), gravitace, koheze, zkratka všechny projevy „přírodních sil“ pramení z této jediné společné podstaty. Nyní už tvůj popis éteru a moje vize, že éter může být „prastav dimenzí veličin“ se bude lišit právě a pouze o touto vizi a různý pohled na „To“... a tak už nemá cenu se dál přit neb já už bych vykládal „ ve své otevřené knize“ a ty zde budeš dál vykládat „ svou otevřenou knihu“ ; každý dle svých vizí, které se nepotkávají, ale by se potkaly jen kdybychom počátek sjednotili : že obojí je stejné, že éter je coby prastav „prostorčasohmoty“ tehdy co je před Třeskem inertním stavem veličin.

Takže Jirko, v tomto momentu končím s komentářem. Kdybys chtěl předvedení M-N experimentu bez přístrojů, ukážu, pošlu a zdůvodním, že ten pokus je vlastně pokusem p o u z e matematickým.

No ještě kousek čtu dál a pár poznámek dodám. Čti.

Hustota éteru směrem ke středu kosmických systémů - galaxií, slunečních soustav a nakonec i atomů - v důsledku kumulace elektrických sil klesá. V důsledku toho roste rychlost oběžnic (podle masy nahromaděné hmoty a mohutností efektu elektrického náboje, produkovaného jejich přítomností a působícího nejen v jejich „blízkém okolí“) a stejně tak i různé proměny jediné základní částice, jejíž přechodné stavy jsou v současném myšlenkovém modelu považovány za interakce celé plejády „subatomárních částic“. Zmíněný efekt je společně s jevy „elektrického náboje“, jehož je důsledkem i příčinou, základem veškerého pohybu a regulace kosmické „rovnováhy“. Tyto zákonitosti takřka přesně popisuje „gravitační zákon“, i když kvůli „obrácenému znaménku“ nemůže vysvětlit jejich příčinu.

Protože člověk může svými omezenými smysly (a jim odpovídajícími přístroji) vnímat jen dílčí jevy, tedy pouze dané projevy „přírodních sil“, k nimž dochází v rámci zmíněné interakce a ne éter jako takový, nikdy nemůže uchopit jeho skutečnou povahu přímým zkoumáním.O.K. A to je právě to, oč se tak úpěnlivě snaží klasická materialistická fyzika. Řečeno jinak: dělíme-li jevy na akci a reakci, probíhá obojí, tedy to, co považujeme za akci a následnou reakci, pouze na straně skutečné reakce.O.K. Vlastní akce, která dělá „materiální“ svět tím čím je, nám zůstává skryta (Tou „vlastní akcí“ je a byl onen Třesk, třesk Pravidla - zákona, podle něhož se hmota počala tvořit. Jsem přesvědčen, že dnes pozorované množství hmoty = hmotnosti po Třesku nebylo. Je to relativistický efekt o „vážení hmotnosti“. Ve vesmíru stále hmoty přibývá, pouze nevím zda exponenciálně či lineárně. Bylo-li by to exponenciálně, pak by v každé historické době přibývalo jiné množství...? V každém případě „tam kde neběží čas“ tam hmota není a tím že se „spustí chod-odvíjení času“ ,tak tím se spustí i tvorba-sestavování-realizace hmotových struktur způsobem vlnobalíčkovacím...)

, jelikož veškeré námi nepozorované průvodní dění považujeme za „klidový stav“. Jenže ve skutečnosti všechno, co vnímáme a měříme jsou pouze výjimky z tohoto skrytého stavu ;(Skrytý stav je Předbig-bangový stav, ve které čas neběží, anebo běží jednotkovým tempem spolu s „běžením-odvíjením“ délek rovněž jednotkových a tak vlastně dimenze obě a všechny „stojí“, jsou vzájemně v rovnováze, jsou inertní a nemají vizi ani časoprostoru ani hmoty jak to pozorujeme v tomto vesmíru, ve kterém všude čas běží ale všude jinak rychle. jsou to anomálie vyvolávané buď v rámci procesu udržování rovnováhy v okolním systému, anebo lokální poruchy, které v něm navozujeme uměle.
(„princíp judo“)

Nové závěry odvoditelné z pozorování interakcí éteru s hmotou (tedy veškerých dosud známých i neznámých fyzikálních jevů z hlediska přijaté existence éteru), jsou pravdivější a vysvětlují více, než dosud přijímané domněnky. Touto cestou lze logicky a souvisle objasnit všechny známé fyzikální úkazy a ostatní, dosud skryté, budou následovat.

Po okázalém zavržení éteru Zavržen nebyl éter, ale >éter hmotový<. Dnes se nastolila vize „vřícího Higgsova pole“ vize vřícího vakua co v něm vznikají a současně zanikají virtuální částice... Přičemž já si to doplňuji, že asi právě ten vřící mikrosvět na Planckových škálách je vřící vlnění veličin, tedy dimenzí délky a času a to vření je vlněním a...a vlnění dimenzí není nic jiného než právě opuštění jednotkových rovňovah, tedy, že dimenze k sobě nastavují jiné nejednotkové poměry → to je vlna. A „vřící časoprostor“ je vlastně vakuum ve kterém „vyskakují“ vlnobalíčky a...a ty jsou už hmotovým stavem a v posloupnosti geneze zůstane vlna, vlny a mnoho vln, klubko vln zůstane už vlnobalíčkem tehdy, když se „vlna převlní“ - to je můj speciální slovník. Převlněním vlny myslím to, že vznikne v toku času jedním směrem malý zvrát chodu času, tedy malý časový cukanec >nazpět< a honem zase chod času dopředný. Když takový chod času dopředný přerušený zpětným cukancem a zas dopředným chodem vznikne, tak to je jev pro stavbu hmoty... tak se realizují vlnobalíčky co už se nerozmotají a jsou to elementární částice. Vřící vakuum je vlnochaos který ještě nemá ty cukance, anebo vzniknou-li, tak virtuálně, že se zase rozpletou - částice vznikne a zas zanikne, respektive si částice „udělá“ antičástici s „opačným“ cukancem a ty se pak anihilují tj. vlnky anihilací vymizí, vymizí ten vzájemný cukanec a anticukanec. No, prostě neumím to vyložit vědecky. začala „modernizovaná“ teoretická fyzika (a astrofyzika) zejména poslední dobou klopýtat o existenci jistých neoddiskutovatelných, měřitelných fyzikálních skutečností. Jelikož je jednoduše nemožné ignorovat entitu tvořící převážnou část „jsoucna“, jsou vymyšleny bezmocné a krkolomé termíny popisující bázlivými oklikami stále totéž - totiž éter! Tvůj éter, tvoje vize éteru je hmotný éter ? To mi řekni. Já bych si myslel, že bude-li tvůj éter „rovnovážnou časoprostorhmotou“, pak oba mluvíme o tomtéž a nemám naprosto námitek proti éteru. Dvě různá slova, jedna stejná věc. Tak se postupně zrodila „virtuální“ či „temná“ hmota, „temná energie“, „kosmické plazma“ apod. Myslitelé užívající v rámci vědecké obce takto neurčitých termínů v podstatě nebyvají napadáni, nicméně užití pojmu „éter“ dosud na většinu „moderních“ vědců působí jako mávnutí červenou muletou... Není divu. Současná „konvenční věda“ v tomto případě nemá právě čisté svědomí -uznání a opětovné zavedení dehonestovaného prapůvodního termínu by vyvolalo skandál, volající po rehabilitaci mnoha vynikajících fyziků, kteří vděk internímu politikaření vědeckého establishmentu upadli v zapomnění.

„Vakuum, fyzikální vakuum, prostor“ - to vše je éter. Heuréka. Je to sám Kosmos, či Bůh, bezva chcete-li, a jeho lokální hustotu ovlivňuje hmota porušující jeho celistvost. Jistě, když v onom nekonečném éteru - rovnovážné to substanci dvou veličin - nastane JEDNA lokální nerovnováha, tak tou nerovnováhou je a) stav hmotový a b) k němu započatý chod-odvíjení času, čímž se i poruší „okolí hmoty“ a bude v to okolí-časoprostor zakřivený, jemuž bude „něco chybět“ - to nevím co to je ale myslím si že dnešnímu tomuto časoprostoru chybí jedna časová dimenze a ve hmotě je jedna zabudovaná „navíc“. (????)

Kosmos je především to, co nevidíme, něco, co hmotné bytosti užívající hmotného instrumentaria nikdy nemohou uchopit. O.K. Jedinou šancí je náš duch, který jako jediný má schopnost proniknout do věcí, z nichž oko nevidí ani kontury.O.K.

Fyzikálně pozorovatelná a měřitelná hmota je anomálie, O.K. která z dosud nerozpoznaného důvodu viz moje hypotéza kondenzovala z éteru.--> → původní předbig-bangový stav rovnováhy veličin... kondenzovat znamená, že počalo působit pravidlo - zákon, podle něhož se z rovnovážného stavu „éteru“ staly stavy dva - nerovnovážné, jimiž je A)hmota a B)„zbytkový tento časoprostor“ a... a to vzniklo tak, že >se spustil< chod - odvíjení času, což je nerovnováhou dimenzí prostoru a času, a to je důvodem rekrutu hmoty - vlnobalíčkováním. Hmota **není podstatou Kosmu**; O.K.Podstatou Kosmu jsou dva artefakty (délka a čas) + zákon-pravidlo = Bůh ... čili dva artefakty jsou Velveličina - mince se dvěma stranami a zákon-pravidlo (které bude v našem vesmíru také generovat posloupnost dalších zákonů a pravidel) = Bůh. Velveličina (z ní mnoho dalších dimenzí a kombinací těchto dimenzí) + zákon (/ z něho spousty pravidel → třebaš co udělá kyselina sírová... /) = Bůh. Jeden artefakt + jeden zákon = jeden Bůh → 1 + 1 = 1 ! a tam to začalo. Přičemž ten Bůh není ten co si ho lidičky představují, on může být na začátku jako nejprimitivnější „věc“ a bude na konci jako nejdokonalejší věc, On se rodí v nás , hmota se stále zesložituje a přitom čím je složitější tím jí je co do hmotnosti méně a méně a tak bude-li stoupat složitost bude klesat hmotnost a.. a tak Duch už k Bohu se blíží.

Jirko , musím přerušit (18.09.2004 v 10:42 hodin) komentář , mám jiné povinnosti a tak to dodělám jindy. Posílám aspoň tuto část.

21.09.2004 v 13:05 pokračuji v komentování - hmota představuje procentuálně takřka bezvýznamné množství „éterického odpadu“, podobného bublinkám v želatině. ?? To bych nedokázal obhájit ani logicky. Bude-li hmota „složitý vlnobalíček“ z dimenzí času a dimenzí délek, pak ""v kilogramu DNA bude zabudováno plochého časoprostoru odhadem celý objem galaxie se stejným objemem času"" → toto je jen jakési vyjádření pro představu, že vlnobalíček velmi složitě hmoty je strašně moc kompakťifikované velikosti délka a velikosti času. Jelikož se moderní fyzika dobrovolně zřekla pojmu zahrnujícího základní podstatu kosmu, je postupně nucena používat stále větší množství náhradních termínů - vedle „klasické“ hmoty zde dnes proto máme „nehmatatelnou a neměřitelnou temnou hmotu“ (ani já tomu nevěřím), jejíž přítomnost prý, stejně tak jako přítomnost „**temné energie, tvořící převážnou část kosmu**“ (nevěřím)(sic!), lze vnímat jen zásluhou jejího „gravitačního tahu“ [2]. Vnímáme tedy jen jakési kontury, pod něž už žádné přístroje neproniknou.

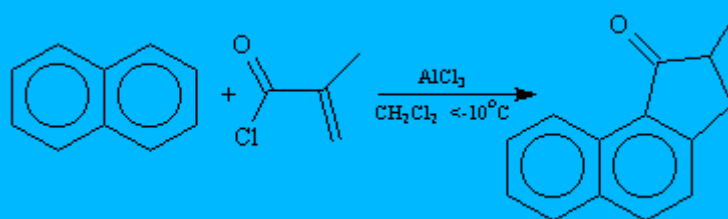
Albert Einstein se po svém účelovém zběhnutí z tábora zastánců teorie éteru, se neopomenul opatrnicky vyjádřit, že vědě se sice „neexistenci éteru nepodařilo nijak prokázat, ale k poznání kosmu prostřednictvím fyzikálních výpočtů ho nepotřebuje“. Tím ovšem měl na mysli výhradně onu část kosmu vyhrazenou konvenční fyzice s jejími metry, vahami a cyklotrony. Jelikož tehdejší vědecký establishment nekriticky přijal tento nemoudrý postoj, nadlouho zabouchl lidstvu dveře do jiné budoucnosti. pouze zbrzdil myšlení o jiných stavech vesmíru...ale už se to hroutí a lidé přemýšlí „co bylo před Třeskem“. Vím, že si o Třesku prohlásil >třesky plesky<, že ho neuznáváš. Zopakují : ani já ne, tedy neuznávám jejich pojetí toho Třesku. Já se domnívám, že „moment Třesku“ byl pouze změnou stavu vesmíru předešlého na stav náš při novém zahájení chodu-odvíjení času a vzniku hmotových elementů pro kombinační sestavy složitě hmoty.Big-bang tedy nebyl výbuch singularity a „zjevení se vesmíru na scéně“ ale byl to okamžik „zrození“ hmoty coby „z éteru - původního časoprostoru inertního“ sestavení dimenzí do těch vlnoshluků, které se jako hmota projevují a projevují pomocí zákonů, které se také „tvoří“ a „zjevují“ Žádné 4 interakce tj. gravitační, elektromagnetická slabá a silná tu nebyly v t=0 ani před ním. A žádné další interakce a zákony nebyly předtím a ty se vyvíjely současně se

strukturami hmoty. Kyselina sírová, že může reagovat se zásadou a né s XY, takový zákon po Třesku neexistoval a vesmír zákony tvoří tak jak narůstá ona složitá kombinační struktura hmoty. Autoritářský a sám o sobě ve víře v autority vychovaný establishment, doufejme, že jen v mylné představě o nutnosti ochránit lidstvo před domnělým „pádem do starého tmářství“, tuto zhoubnou představu dodnes arogantně prosazuje formou vysokoškolsky kooptované masové víry vůči rozumnému zbytku vědecké obce. Zdravé myšlení nakonec postupně vítězí kdykoliv a kdekoliv. Tímto byla věda vmanévrována do slepé uličky, z níž patrně nebude úniku bez „velikého povstání heretiků“. Nebude to ovšem nijak brzy: je velmi pečlivě dbáno na to, aby se nikdy nenašly prostředky na jakýkoli jiný, než konvenční vědou pozeňnaný výzkum... To máš pravdu, kdokoliv by chtěl ověřovat nějakou hypotézu a žádat „kohokoliv“ o peníze, vždy sponzor požaduje reference od stávajícího establishmentu a ten to vetuje...to je **svinstvo**. Jediným únikem z pasti je niterný samostatný výzkum využívající nejlevnějšího a přitom nejschopnějšího aparátu, který máme k dispozici - mozku, podpořeného ochotou ponořit se do této problematiky. To vůbec není málo! Velcí fyzikové, odhalující západní civilizaci dávno zasuté prastaré vědění, také neměli k dispozici nic jiného.

K čemu vlastně potřebujeme, za daných okolností spíš filozofickou, představu éteru, není-li „nezbytný k matematickému vyjádření fyzikálních jevů a podmínek“? Je to potřeba. U tebe je to éter, u mě je to **dvouveličinový stav vesmíru, kde hmota je nezákladní veličinou.** Protože fyzikálně měřitelné položky by byly za jeho nepřítomnosti stejně tak nemožné, jako pozemský život bez kyslíku. A) Bez éteru by nebylo nic. B) **Bez inertního symetrického stavu vesmíru o dvou veličinách by nebylo nic.** Neznáme také žádné **MĚRITELNÉ**, nikoli vždy poslušnou matematikou **VYPOČTENÉ**, Už jsem navrhl dvouveličinové „vzorce“ elementárních částic a tak by to >měřitelné< mohlo být, kdyby to chytřejší hlavy dořešily... leč hmatatelnými výsledky neověřené, důvody vylučující jeho přítomnost. Naopak. Přijetí existence této pralátky → **symetrický stav Velvesmíru** dvou veličin $x^3 / t^3 = x^3 / t^3$, kde indexy u dimenzí jsem vynechal, umožňuje přímočarý řešení v duchu tolik oblíbené „Occamovy břitvy“, aniž by kvůli novým poznatkům musely být neustále přitesávány bezzubé rovnice matematických pseudoteorií. já jim to psal v r. 1983 v Brně slovy, že oni se budou v rovnicích topit jako v tautologickém kruhu, budou-li v nich užívat „písmenko pro hmotu“ >m<... ,dokud za to písmenko nedosadí veličiny (a jejich dimenze) délky a času, tak se nehnou dopředu. Einstein a následníci „zatím“ éter k výpočtům nepotřebují jako „zatím“ chemie nepotřebuje pro rovnici (např.) →

Regioselektivní syntéza benzindanonů

Derivát indanonu byl připraven Friedel-Craftsovou (F-C) reakcí naftalenu a methakrolyl chloridu za vzniku jediného produktu. Produktem jiných F-C reakcí je řada produktů s malým výtěžkem.

US 6245944 (BASF) 2001

→ k důkazům fyzikálních interakcí pro vznik fotonu či neutrína. Chemie svým způsobem >nepotřebuje fyziku<, aby si sama mohla tvořit a potvrzovat „své fungující mechanismy“. podobně Einstein pro relativitu nepotřeboval éter... ale

pro hlubší poznání pravdy přírody ho potřebujeme (aspoň zkoumat ho ... s dovolením vědy o grant).

Řekneme-li „život“ automaticky počítáme s existencí kyslíku, ačkoli se o něm hovoří jen tehdy, hrozí-li jeho nedostatek. Kyslík je absolutní primární „samozřejmostí“, bez níž by život našeho typu nemohl vůbec existovat. Přitom stejně jako všichni naši předci kupodivu můžeme žít a dýchat, aniž bychom potřebovali mít sebemenší znalosti o jeho fyzikálních vlastnostech... Totéž, jen ve zvýšené míře platí o éteru.

Pokusy pochopit původ a podstatu hmoty (lze, při svobodě názorů, tedy při neplivání na nové hypotézy) z pohledu hmotného pozorovatele uprostřed hmotného prostředí jsou předem odsouzeny k neúspěchu. Umožňují sice lokální definici některých jejích „fyzikálních vlastností“ a následnou tvorbu myšlenkových modelů (viz chemie) o její skladbě a zákonitostech, (viz chemie) jimiž se jako taková řídí v rámci neměnných skrytých vztahů k éteru. Nikdy ale nebudeme schopni pochopit její pra-podstatu a příčiny jejího chování, vypustíme-li z úvah základní „pralátku“ (→ inertní časoprostor stavu před big-bangového), z níž vykrytalizovala a do níž je pohroužena.

Jinak řečeno: nelze popsat rybu, její vlastnosti, způsob pohybu atd., nebudeme-li současně brát v úvahu vodu. Je přece „úplně samozřejmé“, že ryba žije ve vodě... .. ale proč bychom se měli dívat na hmotu jinak? O.K. Stojíme před zahaleným, zcela průzračným sousoším, jehož kontury prozrazuje jen splývající přehoz. Ano, v r. 1983 jsem jim říkal, že jejich fyzika bude v tautologii dokud hmotu neodsustituují a nepostaví jí z pravých základních veličin) To, co popisuje naše fyzika, jsou pouze kontury a záhyby závoje tautologie - nic z toho, co halí.

Připusťme tedy, že se hmota vznáší pod hladinou nekonečného oceánu, který nemá dno ani povrch a pokusme se vybudovat racionální výchozí pozici pro další průzkum jeho vod.

- Hmota je anomálie éteru O.K. je-li éter málo zvlněný časoprostor, pak anomálií zvlnění je hmota - zvlní-li se Higgsovo pole vířícího se časoprostoru natolik, že dojde k „převlnění“ vln, tak tento „zmuchlaneček“ z dimenzí délkových a časových je sama hmota, tedy nejprve jednoduché vlnobalíčky elementárních částic.), který se jí snaží zrušit a navodit původní stav. Éter nikdy už hmotový vlnobalíček „nenarovná“, hmota bude v posloupnosti vývoje pouze stále složitější a složitější kombinací, nikdy to nepůjde - vývojově - zpět k „rozbalování“ složitých vlnobalíčků.
- Hmota se brání, což je provázeno projevy „elektrických“ sil.
- Tyto síly se projevují nejen na rozhraní mezi Zemí a éterem, ale i mezi fyzikálními prostředími různé „hustoty“.
- Je velmi pravděpodobné, že hmota jako taková vznikla právě zásluhou nekonečné hravosti těmito sil ?? síly nebyly před hmotou. Obojí současně → tak jak se geneticky v posloupnosti staví elementy hmoty a jejich kombinace (viz chemie) tak spolu s tím se staví i pro ně zákony pro jejich vzájemná chování. Ale zákony tak, že dodržují společného jmenovatele tj. jistý První Prazákon ; Ten je v každých dalších zákonech jako „společný jmenovatel“ obsažen. (a stejně pravděpodobně, jak minil Nikola Tesla, se její vzdor nakonec vyčerpá, a v ní uložená energie se opět stane součástí průzračného éterického oceánu. „Z éteru jsi vzešla, v éter se obrátíš!“ Ne, takto ne. Ano, hmota se v éter obrátí, ale nikoliv s prostředím, kde existuje tok času jedním směrem. (?) a to nevím jak...to umí jen „falešné vakuum . . . ?

Soupeření sil na rozhraní éteru a víceméně kompaktních těles s velkou hmotností se projevuje mohutnou „elektrickou činností“. Od těchto bodů se éterickým prostředím šíří informace, (Moment ! Z řeči plyne, že éter je jedna substance a

informace jiná naprosto jiná substance. Pak má-li se informace šířit „v něčem“ pak jaký grund ta informace má ? z čeho je ? která po dopadu anebo při průchodu jinou hmotou mění v různé formy záření, ? Že by informace nebyla zářením a při nárazu na hmotu by se nehmotná informace přeměnila na hmotnou podstatu ? - záření ? včetně viditelného světla. Dá se bez nadsázky tvrdit, že kdyby neexistovalo oko jako takové, nebylo by zde ani to, co nazýváme světlem. Logicky špatně. Podle stejné logiky bych mohl tvrdit, že když „nejsem“, tak tu taky není ani vesmír, neb já ho před narozením nevnímám. Objekty od nichž se šíří tento druh informace nazýváme „hvězdami“ či „slunci“. Jak vyletí ona nehmotná informace není-li fotonem ? a jak se nehmotná informace šíří nehmotným prostředím ? a jak se šíří éterem ? (přičemž si myslím, že éter v makrostruktuře není, není čím podchytit...?) To, co do jisté míry můžeme pozorovat u našeho Slunce, **nejsou projevy vyběsněné „vnitřní jaderné fúze“, momentální módní představy o činnosti ústředního tělesa soustavy, ale s ohledem na dění v atmosféře a na povrchu Země nepředstavitelně intenzivní elektrické jevy. ??**

Ve „fotosférách“ hvězd probíhají spontánní elektrochemické a „plazmové“ reakce, momentálně pokládané za důsledek jaderné fúze. Jde ovšem o naprosto opačný proces, který se zásluhou opomíjení éteru naprosto vymyká konvenčním představám. Víme, že teplota na některých místech viditelného „povrchu“ Slunce (fotosféry) se pohybuje okolo 6000°K (asi 5727°C), zatím co v hlubinách elektrických vírů (na dnech propastí „slunečních skvrn“), tedy blíž k jádru, je **výrazně nižší, stejně jako barometrický tlak, ačkoli by tomu mělo být přesně naopak.** Veškeré údaje o „vysoké teplotě pod oblastí fotosféry a v centru Slunce“ spočívají na ničím nepodložených a našimi prostředky neprokazatelných teoretických dohadách. Nejlepší důkaz dodává samotná věda: komplikované vědecké aparatury vybavené obrovskými senzory měří jen necelou třetinu předpokládaných „slunečních neutrin“, myšlených částic, které by Slunce, podle teorie o jaderné fúzi, mělo produkovat v obrovském množství. K odůvodnění této do nebe volající fyzikálně měřitelné diskrepance jsou vymyšleny další a další, opět ničím nepodložené, nevyvratitelné a tudíž ryze pseudovědecké chiméry, sledující jediný cíl - záchranu evidentně neudržitelné teorie „fúze“ za každou cenu. Japonci sice potvrdily, že neutrina (tři neutrina) se vzájemně jedno v druhé proměňují, ale tím se nezdůvodnil onen třetinový tok co do počtu, ale jak je to co do „váhy“- hmotnosti ?... protože jen jedno neutrina má hmotnost, neutrina mionové a druhé dvě nikoliv.? Nejde totiž o nic menšího, než o přežití jednoho „vědeckého odvětví“, které se opírá o dlouho pečlivě vršenou hromadu zdánlivě konzistentního blábolu. **[3] Mohl bych ti poslat své „vzorečky“ leptónů a tam by si viděl důvod proč jen jedno neutrina má a může mít hmotnost. To je to co oni bez odsubstituování >m< hmotnosti nenajdou, budou v tautologickém kruhu.**

Cyklické „poruchy sluneční činnosti“ lze vysvětlit změnou hustoty éteru v prostoru ?? (Alexej Dmitrijev se v této souvislosti opatrně zmiňuje o „shlucích interplanetární energie“ **[4]**). Jde o cyklické změny v důsledku změn hustoty éterického prostředí v němž se naše sluneční soustava pohybuje na oběžné dráze kolem středu galaxie. Jsme jen součástí víru unášeného gigantickým galaktickým vírem, v němž se nepochybně „mísí“ jednotlivé „hmotné komponenty“ ovlivňující lokální hustotu éteru. ?? Abychom pochopili komplexnost a nevyzpytatelnost tohoto procesu postačí, když použijeme našeho nejlepšího nástroje a tak jako Viktor Schauburger usedneme na břeh řeky, budeme pozorovat dění na její hladině a spíše tušených vírech pod ní.

Stejně jako hmota (k níž se samozřejmě řadí i plyny), vykazuje i éter vyplňující „zbytek prostoru“ hladiny různé hustoty, (abych mohl nesouhlasit, chce to lepší podání. Doposud tomu rozumím tak, že kde není těleso ani tělísko-vodík, tedy kde už není žádná elementární částice tam je časoprostor vyplněn éterem ??? Pak, je-li to tak, pak nesouhlasím. Můj názor je, že éter by mohl být stav veličin v rovnováze, inertní a takový tu ve vesmíru není, k takovému se „prázdný časoprostor“ jen limitně blíží... v prázdném časoprostoru existuje virtuální vakuum tam už „se čas hýbe“, hýbe a hýbe až se

najednou rozběží a tím vznikají elementární částice, byť virtuální co se zase „rozplynou“. éter bude inertní, naprosto nepohyblivý rovnovážný stav dvou veličin. Ten tu „je“ také ale přeměněný na jiné nerovnovážné stavy. V tomto celém vesmíru není ani jeden centimetr kubický časoprostoru v rovnováze. Zde není NIC v rovnováze.) místy patrně ovlivněné stupněm prostoupení nejrozšířenějším prvkem vesmíru, vodíkem, a kosmickým prachem. Strhující obrázky takových seskupení obklopených a formovaných elektrickými fenomény poskytuje teleskop Hubble (HST).

Zředěný éter ovšem v různých stupních obsahuje samotná hmota,?? zde už nejen zajedno... a to v závislosti na hustotě vazeb známých jako „atomové mřížky“. Opět připomínám, že všechno, co jsme schopni vnímat, měřit a využívat, tedy „fyzikální jevy“ libovolného charakteru, jsou pouze efekty, které se projevují na rozhraní éteru a hmotné látky, za spoluúčasti éteru, jímž je prostoupena. Skutečnost, že k uvedené problematice lze více či méně úspěšně přistupovat z různých úhlů potvrzuje, že kromě **DANÉ A NEMĚNNÉ** všudypřítomnosti základní „pralátky“ je vše „relativní“...Musel bys mě nějak logicky vysvětlit to jak mohou vedle sebe (či „v sobě“) koexistovat a) časoprostor tohoto typu s hmotou tohoto typu co zde ve vesmíru pozorujeme a b) éter, coby rastr, coby mřížku, nezakřivených dimenzí délek a časů.

Představíme-li si libovolné pevné kosmické těleso, třeba Zemi, jako nejmenší kroužek uprostřed překrojené cibule, získáme obraz vrstvení různě hustého či „elektrinou“ prostoupeného (zředěného) éteru v okolí relativně velkého hmotného tělesa. to už jsou smyšlené fantazie bez racionálních podkladů... to B.Němcová také uměla logicky popsat Peklo.K tvorbě různých silných vrstev zředěného éteru dochází jeho částečným vytěsněním „elektrinou“ produkovanou nepřetržitě atakovanou hmotou. Obdobně bývá v oblasti říčních delt v několika zřetelně vymezených pásmech rozředěna hustší slaná mořská voda sladkou. Vrstva éteru je na povrchu hmotného tělesa nejřidší, zatímco jeho hustota s každým výškovým metrem stoupá. Rostoucí rozdíl je měřitelný jako rozdíl úrovní „statického náboje“, který v našich šířkách činí zhruba 120 V na výškový metr (proti zemi), ale směrem k rovníku a v oblastech se suchým vzduchem (v souvislosti s nižší vlhkostí, tedy sníženým objemem hmotných částic ve vzduchu) tato hodnota stoupá. Například v Egyptě, v poušti Negev, ale také v mrazivých polárních oblastech lze naměřit rozdíl až 700 a více voltů na metr výšky. Zde se ovšem projevuje ještě jeden efekt navíc, k němuž se dostaneme později. ??

Tento jev je ovšem třeba pozorovat zvenčí, tedy alespoň od hranice, na níž končí našimi prostředky měřitelná (skutečný dosah bude mnohem, mnohem větší) působnost primárních obranných elektrických sil zemské hmoty. Měřitelný rozdíl potenciálu mezi tímto rozhraním a zemským povrchem dosahuje neuvěřitelných hodnot. V kritickém „třecím bodě“ působení obou sil, na horní hranici vrstvy zvané „troposféra“, se hmotné částice, jichž je zde naštěstí pomálu, zahřívají až na teplotu 3000°C. Přistávající kosmické lodě tedy zdaleka nejsou vystaveny jen teplotám vyvolávaným třením o svrchní vrstvu atmosféry.

Uvnitř i mimo atmosféru je několik známých elektro-interaktivních vrstev, které mezi sebou navzájem a společně s povrchem Země tvoří gigantický elektrický kondenzátor. Zde se také skrývá zmíněná příčina vyššího potenciálu „statického napětí“ v oblastech se suchým vzduchem. K úkazu známému jako „blesk“ dojde, když se dielektrická konstanta vzduchu mezi první významnou elektroaktivní vrstvou a zemským povrchem opačné polarity sníží na kritickou mez. K tomu může dojít například ve vertikálním sloupci vzduchu, nasyceného vodními parami - bouřkovým mrakem, kumulem, anebo ve sloupci „kouře“ vystupujícího z komína či vulkánu. Také jisté typy plochých oblaků se mohou samy o sobě stát dočasnými elektrickými kondenzátory, tvořícími jakousi mezivrstvu, a vyměňovat si výboje mezi sebou (většinou nehluché „blýskání na časy“). Jiný případ nastane tehdy, když se vzdušná vrstva tvořící pohyblivou „desku“ kondenzátoru

Nezapomeňme však, že **éterem je „prosáknuta“ i veškerá hmota.** Zde už jasně a zřetelně nahrazuješ časoprostor lidmi sledovaný a chápaný jak ho kolem sebe vidíme za éter. Naprosto nahrazuješ časoprostor za éter. To je pak to samé jako bys vzal autobus a přejmenoval ho na koloběžku aniž by si věc-autobusovou jakkoliv pozměnil, pouze si ho jinak pojmenoval. Budu-li se chtít bavit o rybách, mohu jim říkat třebaš >pazouni< a vše ostatní vypořádané ponechat. **Jistě to jde. Čím větší hustotu má její mřížka, tím méně éteru obsahuje a tím většímu tlaku éteru je vystavena.** Tlak - sílu - interakci může konat jen hmota..., pak ovšem tvůj éter je jakási hmota ? ? Zemská kůra - SiAl - je „nasáklá“ více, než vnitřní vrstvy obsahující těžší prvky s vyšší elektrickou vodivostí, NiFe, takže mezi oběma těmito vrstvami nutně musí docházet k interakci, při níž vzniká teplo.

Gravitace

Gravitace není „síla“ sama o sobě. „Gravitace“ je (je nastavený stav dvou dimenzí tedy času a délky tak, aby toto nastavení „působilo“ jako předpis-zákon. Vzájemné nastavení dimenze délky ku dimenzi času je : $x/t^2 \rightarrow$ to je jednak zákon a jednak stav pro gravitaci. Veškeré Einsteinovy relativistické rovnice (pohybové) převedené do jednoduché podoby jsou rovnicemi paraboly a to je ona : $A^2 = 2B$, to je rovnice paraboly coby rovnice vyjadřující smysl gravitace.) průvodní jev; efekt vznikající v důsledku kontinuálního tlaku éteru na povrch hmotných těles. **Mám jiný názor** (Měření hladiny moře satelitem SeaSat vykázalo „podivnost“: hladina oceánu, která se jako celek jeví pravidelně zaoblená, ve skutečnosti kopíruje podmořské hřbety a prohlubně...) „Statická hmotnost“ („váha“) hmotných objektů je daná stupněm jejich prosycení éterem, přesně ve smyslu Archimédova zákona: „Těleso ponořené do kapaliny je nadlehčováno silou, která se rovná váze kapaliny tímto tělesem vytlačené“, který lze v tomto případě parafrázovat takto: „Veškerá hmota je ponořená v éteru, a je proto nadlehčována v poměru, který vyplývá z obsahu a hustoty éteru v této hmotě obsaženého.“

A v tuto chvíli bych komentář a své názory ukončil. Už by to nebyla polemika, ale každý by stál na své pozici aniž by ovlivňoval druhého. je 21.09.2004, 15:29 hodin.
Čau..

Je to tak, jak říká Schauberger: „Chceme-li pochopit, musíme začít uvažovat úplně obráceně.“ Představte si, že se hmota, jako když potápěč s nafouknutou vyořovací vestou stoupá k hladině, vždy „propadá“ do oblasti nejsilnějšího působení elektrických sil, představujících v případě potápěče vzduch nad hladinou vody. Neplatí „dole“ ani „nahore“. Co je v jednom médiu dole, je v jiném nahore a naopak.

Ponorka, v jejichž vyrovnávacích nádržích bude určité množství balastu (mořské vody), se i přes totožný objem jejím tělesem vytlačené mořské vody (výtlaku) bude jevit lehčí a bude se doslova vznášet pod hladinou oceánu. Údaje se přitom budou různit podle hustoty kapaliny v balastních nádržích a hustoty vodního prostředí, v němž se ponorka pohybuje. To vše platí i pro éter, který se za jistých situací chová jako nestlačitelná kapalina a tlak v kapalinách, jak známo, se šíří rovnoměrně všemi směry. Každá hmota proto odporuje éterickému tlaku v rozsahu schopnosti její struktury absorbovat éter, a hustoty éteru v daném prostředí.

Jelikož je schopna pojmout jen její strukturou dané, absorbovatelné množství éteru, jeví se hmota ve vztahu k hustotě okolního éteru lehčí nebo těžší. Prvky se jeví jako „lehčí“ (éteričtější) a „těžší“, obdobně jako nasáklá houba, vznášející se ve vodě vůči do téže vody ponořené cihle. Čím větší hustotu bude voda mít, tím více se v ní budou nasáklé porézní předměty „vznášet“. Tlak okolního éteru přitom nepůsobí na v hmotě „absorbovaný“ éter, ale pouze na strukturu zaujímanou její mřížkou.

Čím hustší mřížku hmota má tím menší je procento jejího prosycení éterem a tím větší je i „váha“, kterou vykazuje vůči specifickému lokálnímu éterickému prostředí. Musí tedy nutně „vážit“ více na Zemi, kde má přízemní vrstva éteru zředěného „elektrickou rezistencí hmoty“ menší hustotu, a mnohem méně na Měsíci, jehož celková hmota vzdoruje éteru mnohem menšími silami (elektroaktivní vrstvy Měsíce jsou podstatně slabší, takže hmota je jeho povrchu vystavena tlaku hustšího éteru). Poměr vah jednotlivých prvků a materiálů přitom zůstane zachován.

Skutečnost, že v prostředí s poměrně „stabilní“ hustotou éteru (např. mimo odstupňované „elektrické obaly“ obklopující Zemi) už pro malá tělesa prakticky neexistuje žádný zředěný vztažný prostor, do nějž by mohla být vtlačena, což se projevuje jako „beztížný stav“. U větších seskupení hmoty (planety; planety a Slunce) se měřítko samozřejmě rozšiřuje, a mohou se vzájemně ovlivňovat na podstatně větší vzdálenost. V prostotu rozprostřené elektrické „obaly“ Slunce například predefinují základní vzdálenosti, na jejichž rozhraní se s drobnými odchylkami (viz později „Planetární elektrický náboj“) pohybují planety.

Protitlak (reakce) éteru se nejvýrazněji projevuje „přetížením“ a „odstředivou silou“, které pociťujeme například na motocyklu, v autě, v letadle. Extrémně silně působí na astronauty ve startující raketě. Jakmile se však kosmická loď ocitne mimo anomální prostor éteru narušeného přítomností Země a příčina (akce) vymizí, přetížení (protiakce; protitlak éteru) pomine. Obdobný „beztížný stav“ lze navodit i v letadle prudce klesajícím ve směru tlaku éteru.

Z těchto zkušeností a různých měření vyplývá, že vnější tlak či „proudění“, vyvolávající pád k zemskému povrchu silíciemi **elektrickými** a slábnoucími éterickými „vrstvami“, je ekvivalentní tzv. „gravitačnímu zrychlení“ $\approx \pm 9,81\text{m/s}$. Tyto skutečnosti lze prokázat na základě již dávno provedených, nenápadných, ale dosud nevhodně interpretovaných pokusů. Zejména oblíbené experimenty s vodou prováděné ve „stavu beztíže“ (dnes tzv. „mikrogravitace“) prokázaly, že tělesa jsou v prostoru vystavena rovnoměrnému tlaku působícímu ze všech stran, a že i poměrně malá vodní koule vykazuje dostatek „obránných“ elektrických sil, schopných zředit okolní éterické prostředí natolik, aby do takto zředěného prostoru byla vtlačena (padala) jiná vodní kulička menší velikosti (objemu). Směrem k zvětšujícímu se vztažnému tělesu největší vodní koule pak **padají** další a další vodní kuličky, jelikož účinný dosah jejich elektrických sil vzrůstá úměrně s hromaděním její hmoty.

Z uvedeného vyplývá, že se menší hmotná tělesa poblíž nebo na povrchu většího hmotného tělesa, dejme tomu planety, chovají vůči okolnímu éteru jako součást těchto vztažných těles, neboť jsou v oblasti jejich bezprostředního vlivu spolunositeli „elektrických sil“ o stejné kvalitě. Jsou-li uvedena do pohybu, platí pro ně fyzikálním prostředím dané podmínky (odpor vzduchu, vody), tzn.: podléhají stejnému tlaku éteru („tíži“) a veškerým Newtonem rozpoznávaným zákonitostem týkajícím se setrvačné hmotnosti, nadále beze zbytku platným i pro tělesa pohybující se v kosmickém „vakuu“. V meziprostoru mezi velkými tělesy (nebo shluky plynné hmoty) může vzájemné křížení (tedy sčítání) zdánlivě slabých interferujících elektrických sil vyvolat velkoplošně na dálku působící anomálie. Jednou z nich jsou „slapové síly“ Měsíce a Slunce, příčina přílivu a odlivu. Tato skutečnost je dosud mylně interpretována jako „gravitační tah“, ale je snadno vysvětlitelná „vyboulením“ hmoty do prostoru, v němž je na zemský povrch aplikován součtem elektrických sil Země a Měsíce redukováný éterický tlak. Vypadá to stejně, jako když se v dlaních stlačovaný nafukovací balonek vyboulí v místě, kde na jeho povrch nepůsobí tlak.

Přijetí moderní představy éteru výrazně mění i náhled na rozložení sil v planetárních tělesech. Představíme-li si svrchní vrstvu zemského povrchu jako víceméně kompaktní, ze všech stran uzavřenou klenbu, na niž jako na bublinu uzavřenou ve vodě působí stejnoměrný okolní éterický tlak, je zřejmé, že **nejnižší** fyzikální tlak, na rozdíl od dosavadních představ, bude přesně v

centru Země, i když lze předpokládat, že zde shromážděné prvky a horniny budou „nejtěžší“. To je patrně také důvod podivné hranice neumožňující příčné šíření seismických vln - látka za touto hranicí už nemá vlastnosti měřitelné používanou metodou. Chová se obdobně jako tzv. E-vrstva v atmosféře, která zrcadlí elektromagnetické vlny jistých vlastností. Přesto však nelze tvrdit, že Země je uvnitř dutá, jen to, že hmota obsažená v tomto regionu patrně má jiné, než současnou vědou zvažované fyzikální vlastnosti.

Vzdálenosti jednotlivých planet od Slunce jsou dány jejich složením a interakcí elektrických sil.

Tělesa rotující v éteru vyvolávají „elektrický vír“ (viz. Faradayův unipolární generátor) s působností kolmou k rotační ose. Toto je skutečná příčina gyroskopického efektu. Také tento efekt se projevuje různě v odlišných prostředích. Důkazem byla nutnost pěkně drahé výměny gyroskopického zařízení, používaného pro stabilizaci kosmické stanice ISS - na Zemi nesmírně pečlivě odzkoušená jednotka se na oběžné dráze ukázala jako neúčinná a musela být vzápětí nahrazena jinou, tentokrát již nepostavenou na základě výpočtů, ale podle draze získaných zkušeností. Teprve v mimozemském prostoru zjišťujeme, že mnohé poznatky vědy odmítající všudypřítomný éter mají pouze lokální platnost a nejsou přenositelné do jiných prostředí.

Antigravitace

Ze shora uvedených úvah vyplývá, že „gravitace“ neexistuje. Pak je zbytečné pokoušet se o její „zrušení“ či „odstínění“. Za těchto okolností je sice za cenu obrovských energetických ztrát možné, ale naprosto nesmyslné prorážet tlak éteru mechanickým protitlakem. Z příkladu se „slapovými silami“ vyplývá, že hmota je vtlačována do prostoru s vyšší „hustotou elektřiny“. Cestu do kosmu tedy neotevívá jen brachiální síla raketových motorů. Je nejvyšší čas začít zkoumat kmitočty a energie látek, které se vůči éterickému tlaku jeví jako „nejlehčí“. Analogií jsou jevy probíhající v tekutinách, umožňující plavbu ponorek a balónů v atmosféře.

Je zde mnohem elegantnější cesta. Vytvoříme-li nad tělesem elektrickou anomálii, „dutinu“, z níž vytlačíme éter, nebo alespoň podstatně snížíme jeho hustotu, **začne do ní doslova PADAT**. Jelikož anomálie postupuje společně s ním, bude se jeho pohyb neustále zrychlovat, a to patrně v poměru obráceného „gravitačního zrychlení“ - 9,81 m/s. Jediné, co potřebujeme, abychom takto dokázali urychlit jakýkoliv stroj či kosmickou loď, je dostatečná energie k tvorbě „prohlubně v éteru“ a počáteční impuls... Obdobné zařízení využívající stlačeného vzduchu vypouštěného před příď, umožňuje velmi rychlý podvodní pohyb ruského torpéda „Grad“.

S rostoucí výškou hustota éteru, který na stoupající těleso tlačí ze všech stran stoupá a je jím tedy stále efektivněji vtlačováno do „dutiny“ vytvářené pulzy, směřovanými do požadovaného směru letu. Systém, který za účelem dosažení výšky, v níž mohou jeho zářiče působit mnohem efektivněji než při povrchu planety, uděluje startujícímu tělesu počáteční zrychlení k jednoduššímu odpoutání od vztažného tělesa lineárním katapultem, popisují v knize „Tunel do kosmu“ [5].

Éter a „chemické reakce“

Poměr nasycení jednotlivých prvků éterem podchycuje Mendělejevova tabulka jako „atomovou váhu“ či „hmotnost“ prvku. Ve skutečnosti se jedná o poměr mezi podílem vlastní struktury hmoty prvku (míry „houbovitosti“) a podílem v něm obsaženého éteru. Veškeré prvky proto vykazují „rozdíl elektrického potenciálu“, umožňující vyvolání cílených anomálií. Veškeré jevy provázející tvorbu takových anomálií probíhají formou interakcí mezi éterem obsaženým v

okolí a uvnitř manipulované hmoty. Jelikož hmota v takových případech mění své elektrické vlastnosti, posouvá se kmitání jejich elektrických sil vůči působení éteru do jiné roviny. V průběhu této interakce směřující k následnému ustálení se uvolňuje buď „reakční teplo“, anebo naopak dochází k jeho absorpci a „ochlazení okolí“. (Některé prvky s extrémně citlivě vyváženými vlastnostmi se jeví jako „radioaktivní“.)

Příkladem přítomnosti éteru a procesu výměny energie uvedeného druhu je „známá“ reakce při „hoření“ vodíku. Vodík a kyslík za normálních okolností (bohudík) nejeví snahu po spontánním sloučení. Avšak okamžitě, kdy ve směsi plynů obsahujících kyslík (např. atmosférický vzduch) a minimálně 4% vodíku, vyvoláme anomálii - škrtneme zápalkou nebo použijeme elektrický výboj - následuje nesmírně rychlá reakce. V první fázi se v bodě „zážehu“ prudce shlukne obrovské množství **energie z okolí**, což se projeví intenzivním zábleskem. Sloučení obou prvků je ve standardním atmosférickém prostředí provázeno bleskovým nárůstem teploty, přičemž se voda, vzniklá fúzí obou prvků, vypaří a současně expandují i plyny obsažené v okolním „vzduchu“ (v epicentru především zbylý dusík a jeho kysličníky), což se projeví tlakovou vlnou. Při spalování čistého vodíku a kyslíku v uzavřeném prostoru se vzniklá voda okamžitě vypaří do formy „čistého tepla“, což vytvoří příslušný tlak. Tento proces lze zpomalit použitím katalyzátoru v palivovém článku, kde vzniká voda a elektrický proud, odčerpávaný z éterického prostředí.

Perpetuum mobile

Pojem znamenající „věčný pohyb“, je často zneužíván k hanlivému označení aparátů a procesů, které se vymykají tzv. „zákonu“ o zachování energie. Poučky této intelektuální konstrukce se ovšem vztahují pouze na oblast výměny energie v uzavřených systémech. Už ze základní definice „uzavřeného systému“ však vyplývá, že jde o definici systému s naprosto nedosažitelnými vlastnostmi. Jediné, co lze označit za uzavřený systém, je sám vesmír. Dokud nebude fyzika schopna předvést důkaz o možnosti zkonstruovat, čili fyzicky vymežit fyzikálně „uzavřený systém“, v němž bude beze zbytku platit „zákon o zachování“ a nepodá ověřitelné vysvětlení do čeho se podle jejího současného myšlenkového modelu rozpíná vesmír, nemá morální ani věcné právo popírat „perpetuum mobile druhého řádu“. Oba pojmy se navzájem krátí, takže na obou stranách rovnice zůstane nula symbolizující současné poznání...

Entropie

Je třeba si uvědomit, že vznik vody v procesu „spalování vodíku“ není entropií, jak tvrdí současné výklady - protože zde z jednodušších prvků vzniká složitější molekula s velmi silnou vnitřní vazbou - což by bez asistence a přísunu „vnější energie“ bylo nemožné. Nelze položit dvě cihly na sebe aniž bychom použili síly (energie) - přičemž ze zmíněného procesu „spalování“ lze získat značné množství energie navíc. Není to perpetuum mobile, protože celé řadě akcí a odpovídajících reakcí dochází v rámci otevřeného systému, nehledě k tomu, že absolutně všechno je „prostoupeno“ éterickou složkou. Mimo rámec celého kosmu tu neexistuje nic, co by bylo možné považovat za fyzikálně „uzavřený systém“! Chemické rovnice evidentně nepopisují příčiny, ale jen následky: oscilující interakce přechodně násilně narušené jedinečné elektrické konstanty reagujících látek, tudíž narušení jejich odolnosti vůči éteru. Následně vzniká látka s jinou strukturou a jinými elektrickými vlastnostmi, a tedy zákonitě i odlišnou „váhou“. Pravdivost tohoto přístupu potvrzuje mimořádné chování některých látek, nazývaných katalyzátory.

Pro výpočty a řešení rovnic fyzikálně-chemických procesů na povrchu planety není přítomnost éteru podstatná, jelikož veškeré akce a reakce probíhají v daném, prakticky neměnném éterickém prostředí, ale v jeho nepřítomnosti jsou předem vyloučeny stejně tak, jako vzplání za nepřítomnosti kyslíku. Hovoříme-li

o hoření v běžném smyslu, zahrnuje tento proces automaticky a zcela samozřejmě přítomnost kyslíku. S éterem je to přesně stejné.

Platnost uvedených úvah dokazují chemické pokusy prováděné v podmínkách „mikrogravitace“, tedy v prostředí mimo dosah nejsilnějších elektrických polí planety. Ukazuje se, že chování různých látek, například tvorba slitin, je v prostředí s vysokou hustotou éteru naprosto „nezvyklé“. Tyto látky, a zejména polovodiče, mají v běžných pozemských podmínkách zcela výjimečné vlastnosti. Důvod je nasnadě – utvářely se ve „stresovém prostředí“, kde byly nuceny vykazovat úplně jiné elektrické vlastnosti, než na zemském povrchu, kde jejich aktivita nutně musí vyvolávat anomálie. Podobných výsledků ovšem lze dosáhnout i na Zemi, dotací jistých prvků do mřížek jiných prvků za použití extrémně silných magnetických nebo elektrických „polí“. Všechny tyto procesy mění přirozený (v pozemských podmínkách) obsah éteru v mřížkách takto upravovaných materiálů.

Elektret

Dobrym příkladem materiálů projevujících uvedené anomální chování jsou tzv. elektrety. Každá látka, včetně amorfních, má svou vnitřní „matrici“. Tento vzorek je předlohou definující poměrné množství éteru v hmotě v rámci uspořádání její strukturální mřížky. Tato vnitřní struktura samozřejmě nechybí i amorfním látkám, sestávajícím z přísně strukturovaných prvků a jejich mezivazeb. Aplikace tepla jejich mřížku dočasně deformuje; nejsou-li dotovány nějakou příměsí posléze opět získá původní podobu. Rozpustíme-li však například směs vosku a pryskyřice, mřížky obou látek se teplem zborťí a prolnou. Jak už bylo předesláno, na rozhraní hmoty a éteru vznikají „elektrické síly“. Je-li mřížka roztavené směsi, jejíž fyzikální vlastnosti byly výrazně pozměněny teplem, vystavena poli vysokého stejnosměrného napětí, vypuzují éter z dočasně „zborcených“ mřížek směsi nejen vlastní elektrické síly taveniny a tepelné vibrace, ale navíc i přidané vysoké napětí. Udržujeme-li tuto směs pod napětím po celou dobu chladnutí, tepelné vibrace klesají, struktura mřížky se reorganizuje, ale přidávané konstantní cizí elektrické pole po celou dobu tuhnutí nepřipustí návrat éteru do směsi. Výsledný produkt je hutnější (má vyšší „váhu“ pro ccm) a vykazuje velmi zajímavé vlastnosti. Zhruba po dvou či více hodinách se na kontaktních elektrodách, sloužících během procesu k přivádění vysokého napětí na protilehlé strany odlitku, objeví permanentní, konstantní vysoké napětí... Jev si lze vysvětlit jen tím, že se matrice postupně usadí a nová látka zahájí vehementní „elektrický boj“ vůči éteru, hodlajícímu zaujmout původní místo. Pokouší se transformovat „náboj“ nasávaný do dielektrika z okolí (k původu „náboje“ se dostaneme později).

Podobnou látku se patrně podařilo vyrobit petrohradskému Sobolevovu týmu, užívajícímu jiný amorfni materiál – různými kovy dotované křemíkové sklo. Jinak je jeho „ochuzená hmota“ v podstatě elektret, o čemž svědčí i způsob výroby. Zajímavé je, že prezentované vzorky „skla“ mají zelenou barvu. Sklo lze zbarvit do zelena přidáním chromu či železa, ale neúčinnějšího a nejvýraznějšího zbarvení se dočkáme po přidání – uranu... Uranový elektret může mít dosud nedocenené vlastnosti.

Význam pochopení funkce éteru při zisku energie

Podráždíme-li okolní éter kladným pulzem stejnosměrného vysokého napětí, následuje okamžitá reakce, přičemž část této energie vstupující do procesu zvenčí lze zachytit a využít. Zde je možnost zisku „volné energie“ a tento proces v podstatě popsali nositelé Nobelovy ceny Lee a Yang už v roce 1957. To, co zde probíhá, lze objasnit pouze přirovnáním k zákonitostem dynamického pohybu a stavů kapalin.

Takzvané „Maxwellovy rovnice“ tvořící základ současné elektrotechniky, byly odvozeny z jeho okleštěných úvah o éterickém vesmíru, který se velice podobá oceánu s jeho nesčetnými úrovněmi a proudy. Maxwell nikdy nehovořil o „polích“, ale o hladinách. Při své práci užíval kvaternionů (algebraická forma

matematických výpočtů, užívající k ohraničení příslušných vztahů čtyř oddělených ploch po čtyřech znacích, tedy systém v mnohém podobný binárnímu záznamu, jenže mnohem sofistikovanější; obr. 01).

.....

This paper introduces the extension of the complex variable with complex operator i, j, k such that

$$i \cdot j = j \cdot i = -k$$

$$i \cdot k = k \cdot i = j$$

$$j \cdot k = k \cdot j = i$$

$$i^2 = j^2 = -1, \text{ and } k^2 = 1.$$

so that i, j, k are commutative version of Hamiltonian of 16th Oct., 1843.

$$i = \begin{pmatrix} 0 & -1 & | & 0 & 0 \\ 1 & 0 & | & 0 & 0 \\ \hline 0 & 0 & | & 0 & 1 \\ 0 & 0 & | & -1 & 0 \end{pmatrix}$$

$$j = \begin{pmatrix} 0 & 0 & | & -1 & 0 \\ 0 & 0 & | & 0 & 1 \\ \hline 1 & 0 & | & 0 & 0 \\ 0 & -1 & | & 0 & 0 \end{pmatrix}$$

$$k = \begin{pmatrix} 0 & 0 & | & 0 & 1 \\ 0 & 0 & | & 1 & 0 \\ \hline 0 & 1 & | & 0 & 0 \\ 1 & 0 & | & 0 & 0 \end{pmatrix}$$

$$1 = \begin{pmatrix} 1 & 0 & | & 0 & 0 \\ 0 & 1 & | & 0 & 0 \\ \hline 0 & 0 & | & 1 & 0 \\ 0 & 0 & | & 0 & 1 \end{pmatrix}$$

[1] **Porušení Lorentzovy invariance?** Zatím ne. Lorentzova invariance, podle níž se výsledky fyzikálních pokusů nezmění při libovolném rovnoměrném přímočarém pohybu měřícího přístroje, je základem speciální teorie relativity. Koncem 90. let 20. století se někteří teoretikové snažili zpochybnit Lorentzovu invarianci novými teoretickými modely (označovanými za "rozšíření standardního modelu"). V těchto modelech rychlost světla ve vakuu není vždy konstantní, ale obsahuje dodatečné členy, v závislosti na rychlosti nebo orientaci měřícího přístroje.

Již před nástupem Einsteinovy speciální teorie relativity se Michelson-Morleyův experiment (neúspěšně) pokusil prokázat rozdíl rychlosti světla za pohybu Země dvěma různými směry v prostoru. Nyní mají vědci přesnější přístroje. Výzkumníci ze Stanfordské univerzity (John Lipa, [M2]) v novém laboratorním experimentu studovali mikrovlny ve dvou rezonančních dutinách (jedné orientované ve směru západ-východ a druhé vertikálně) při pohybu Země kolem Slunce. Změny, závislé na orientaci nebo na rychlosti, by se měly měřitelným způsobem projevit změnou rezonančních podmínek v dutinách. Geometrické uspořádání experimentu poskytuje optimální citlivost pro řadu koeficientů obecně rozšířeného standardního modelu. Stanfordská skupina však na úrovni přesnosti 10^{-13} pro členy nezávislé na rychlosti a na úrovni přesnosti 10^{-9} pro členy závislé na rychlosti žádnou anisotropii nepozorovala. (Lipa et al., Physical Review Letters, únor 2003).

Ale jsou zde nové hmatatelné důkazy toho, že není všechno takové, jak vypadá. Následující příspěvek poskytl Ing. Jozef Babiak

MICHELSON-MORLEYHO EXPERIMENT - OMYL FYZIKY

Proslavený fyzikální pokus, Michelson-Morleyho experiment (MMX) provedený v roce 1887, měl změřit absolutní rychlost pohybu zeměkoule kolem Slunce hypotetickým „éterem“. Negativní výsledky MMX, tedy důvod, proč při pootočení Michelsonova interferometru o 90° nedochází k posunu interferenčních proužků, vysvětlil roku 1892 Fitzgerald a nezávisle na něm i Lorentz **kontraktační hypotézou**. Einstein pak v roce 1905 na platformě kontraktační hypotézy a na principu konstantní rychlosti světla ve vakuu sestavil svou Speciální teorii relativity.

Je ovšem zcela nepochopitelné, proč rovnice popisující MMX vyjadřují rychlost světla v ramenech interferometru jako **c**. Světlo se rychlostí **c** šíří **pouze** ve vakuu, přičemž vakuum se v konfiguraci MMX nikde nevyskytuje. MMX probíhal v atmosférickém vzduchu a rychlost světla ve vzduchu je podle Snellova zákona **c/n**. Toto naprosté přehlížení Snellova zákona v teorii MMX mne inspirovalo k provedení základních měření s interferometry.

(Navrátil a jeho poznámka) :

Ano, Michelson chtěl ověřovat éter, ale navrženým pokusným způsobem ho nenašel a ani by ho najít nemohl. Michelsonův pokus ukázal něco jiného. Já jsem zjistil při studiu M-M experimentu, že pokus „in natura“ s celou reálnou aparaturou vůbec není potřeba ke zjištění kterého bylo tímto pokusem dosaženo. Zjištění pro relativitu důležité a nezbytné se dá zjistit už z téhož pokusu pouze na papíře ,provedeného matematicky. Pokus na papíře nepotřebuje ten éter aby vydal výsledek tj. zjištění o dilatacích času a kontrakcích délek. Celý M-M experiment tedy je pouze matematický pokus, nikoliv reálný ať už v „éteru“ tj.ve vakuu nebo v atmosféře Reálným pokusem nevím co se zjistí, ale éter nikoliv. , protože vědci zcela ignorovali Snellův zákon lomu světla v hmotném prostředí, plynné atmosféře, která relativizuje a egalizuje rychlost postupu světla, přicházejícího z vnějšího prostředí. Reálný M-M ex. má potíže s vedlejšími vlivy, na papíře nikoliv.

Základem fyziky musí být, tak jako u každé přírodní vědy, pozorování a měření fyzikálních jevů, ne myšlenkové experimenty, dnes často používané v teoriích o šíření světla. Dlouhodobě se zabývám experimentováním a měřením interferometry a pozorované jevy a měření při mých pokusech jednoznačně prokazují, že zde máme co do činění s měřením rychlosti světla v hmotných médiích - vzduchu a optice. Základním zákonem optiky je **Snellův zákon**, definující rychlost světelných paprsků v hmotném prostředí jako **c/n**, kde **n** zastupuje absolutní index lomu světla v médiu. Tuto zákonitost objevil Snell už v roce 1620. Index lomu je asi úhel a „zmenšuje“ hodnotu **c** jako bychom jí pozorovali nikoliv „an fas“ ale natočenou o ten úhel, čili „úsečka v pootočení je kratší“ . podobně je to s Dopplerovským efektem, kdy ve spektrech pozorujeme posuv čar (k červené či fialové) což by mohlo být interpretováno také jako že foton vyletěl z kvasaru „jiným směrem“ k nám než >direkt< a cestou se po

gravitačních geodetikách zakřivených stočil a doletěl k nám - do oka - pozorovatelný už axiálně. Zde není lom ostrý jako u Snella, je to oblouk, ale je to v podstatě totéž. Proto ta relativita o kontrakci délek - je to pouze pootočení „úsečky“ a její pozorování z jiného úhlu. To vlastně demonstruje právě M-M- pokus matematicky.

Interferenční proužky. Na matnici správně postaveného interferometru, prosvětleného například paprskem laseru, se objeví interferenční proužky. Polopropustné zrcadlo rozdělí světelné paprsky laseru do dvou světelných paprsků, vstupujících do obou ramen interferometru. Na konci každého ramene je zrcadlo, od něž se světelné paprsky odrážejí a vracejí zpět na polopropustné zrcadlo. Zde spolu interferují a nakonec vykreslí interferenční proužky na matnici interferometru. K vytvoření čitelných interferenčních proužků na matnici interferometru musí být světelné záření laseru nebo jiného světelného zdroje upraveno čočkami do svazku rovnoběžných světelných paprsků. Správné seřízení a funkci interferometru indikují čitelné interferenční proužky na jeho matnici.

Připomínám tento základní pozorovaný jev, protože v diskusích a v rámci popisu MMX je tento jev často zaměňován s **posuvem** interferenčních proužků. Podle počtu a hustoty interferenčních proužků na matnici interferometru můžeme posoudit velikost interferenčního řádu.

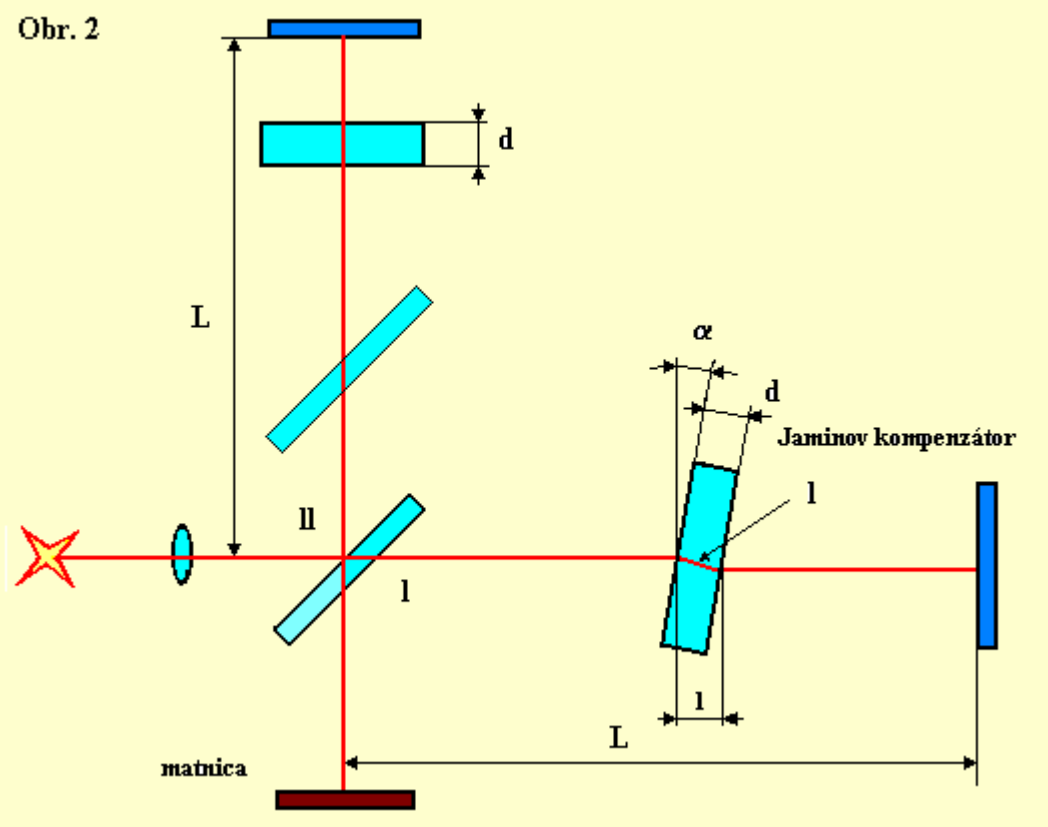
Interferenční řád je počet vlnových délek světelného paprsku definujících **vzájemný odstup čel světelných paprsků** předtím než dopadnou na polopropustné zrcadlo. **Nulový interferenční řád znamená**, že světelné paprsky přicházející z obou ramen interferometru **dopadly na polopropustné zrcadlo současně**, takže své dráhy rameny interferometru urazily ve stejném čase. **Základním kvantitativně měřitelným jevem** je u interferometru **posun interferenčních proužků**. K tomuto posunu dochází, pokud světelný paprsek v jednom rameni interferometru změní na určité dráze svou rychlost.

Obě zde prezentovaná základní fyzikální měření interferometry **vykazují kvantitativně měřitelný posun interferenčních proužků**, což potvrzuje platnost Snellova zákona.

Jaminův kompenzátor (JK) je základní optická pomůcka sloužící k nastavení a testování interferometru. Je to exaktně vybroušená planparalelní skleněná destička, vkládaná do dráhy světelného paprsku v rameni interferometru. Měření JK v Michelsonově interferometru provádíme vložení dvou JK kolmo k světelným paprskům do obou jeho ramen. Pootáčením jedné JK okolo osy kolmé k rovině interferometru prodlužujeme podle pravidel Snellova zákona dráhu světelného paprsku sklem kompenzátoru. Protože rychlost světla ve skle je nižší než ve vzduchu, a světelný paprsek při pootáčení JK vykonává na cestě sklem delší dráhu, dochází k posunu čel světelných paprsků, což se projeví se posunem interferenčních proužků.

Výsledek výpočtu závislosti posunu interferenčních proužků na úhlu nastavení JK lze velmi přesně porovnat s posunem interferenčních proužků přímo na interferometru. Měření JK Michelsonovým interferometrem bylo provedeno podle obr. 2.

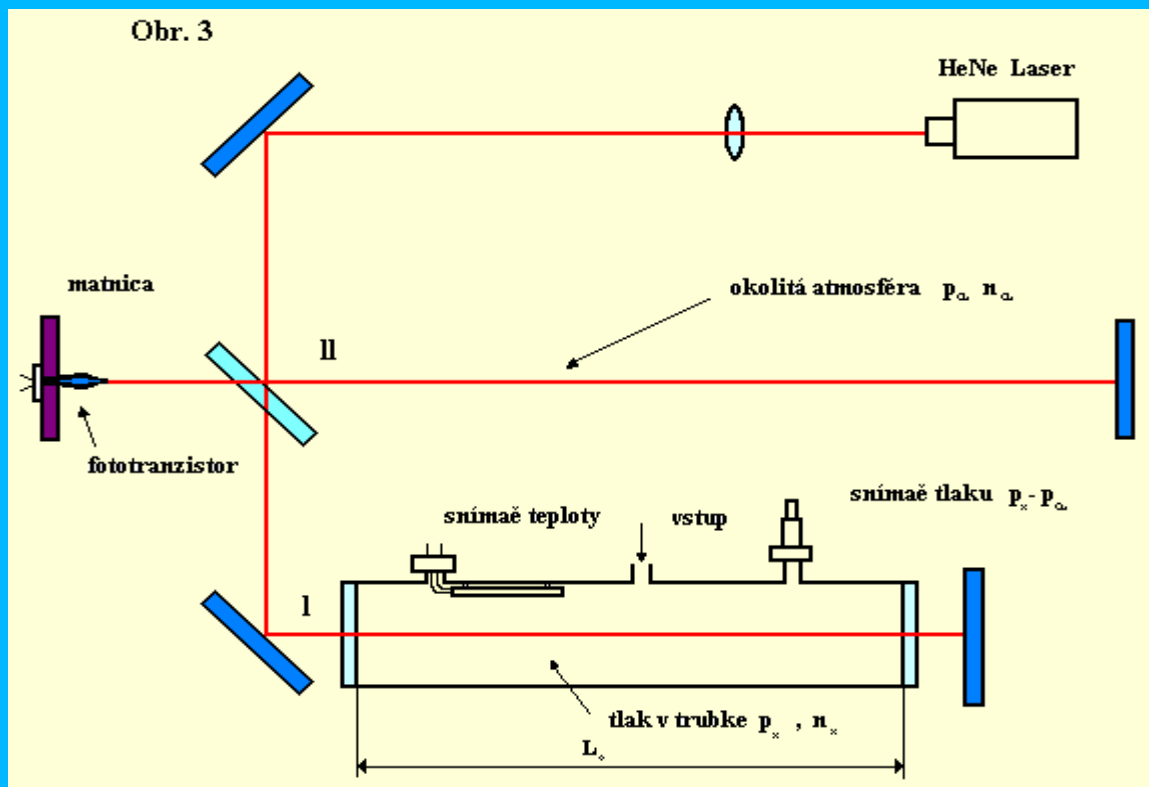
Obr. 2

Absolutní index lomu vzduchu. Vzduch, coby hmotné prostředí má při daném tlaku a teplotě v optice přesně definovaný a změřený absolutní index lomu. Hodnotu absolutního indexu lomu vzduchu můžeme velmi přesně měřit interferometrem. K měření absolutního indexu lomu světla ve vzduchu jsem proto sestavil nový přístroj. Skládá se z Michelsonova interferometru a trubicové tlakové komůrky vložené do jednoho z jeho ramen. Nový interferometr umožňuje přesné měření změn rychlosti světelného paprsku při průchodu vzduchem v uzavřené trubicové komoře, a to i při změnách jeho tlaku. Měření změn rychlosti světelného paprsku ve vzduchu byla provedena interferometrem sestaveným podle obr. 3.

Nový interferometr je prosvětlován paprskem helium-neonového laseru. Tlak vzduchu v trubicové komoře je p_x , tlak vzduchu okolní atmosféry v druhém rameni interferometru činí p_a . Rozdíl tlaků vzduchu $p_x - p_a$ snímají elektronické snímače tlaku - tenzometrická čidla. Posun interferenčních proužků na matnici interferometru, ve formě bodové změny jasu interferenčního pole, je snímán fototranzistorem. V průběhu měření je při změnách tlaku vzduchu v trubicové komůrce současně snímán i rozdíl tlaků vzduchu $p_x - p_a$, teplota vzduchu v komůrce t_x a intenzita jasu interferenčního pole. Analogová výstupní elektrická napětí přicházející ze snímačů jsou v A/D převodnicích převáděna na digitální hodnoty, průběžně zapisované do paměti počítače. Naměřené hodnoty změn jasu interferenčního pole, teploty a tlaku vzduchu v trubicové komůrce jsou měřicím programem zpracovávány do tabulky a výsledného grafu pro výpočet posunu interferenčních proužků k_x a lineárního koeficientu κ .

Posun interferenčních proužků při změnách tlaku vzduchu v trubicové komůrce vykazuje změny rychlosti světelného paprsku putujícího vzduchem uvnitř trubice. Změřený posun potvrzuje platnost Snellova zákona pro Michelsonův interferometr.

Z obou základních měření interferometrem zřetelně vyplývá, že posun interferenčních proužků vypočtený podle Snellova zákona je stejný, jako posun fyzicky změřený interferometrem. Úplná shoda výpočtu s naměřenými hodnotami dokazuje všeobecnou platnost Snellova zákona pro měření interferometry.

Zvolíme-li však rychlost světla v ramenech interferometru jako c , (jako v popisu MMX) pak **z výpočtu u obou měření žádný posun interferenčních proužků nevyplývá**. Zadání rychlosti světla v ramenech interferometru jako c už předem vylučuje působení změny indexu lomu světla na světelné paprsky, protože rovnice index světelného lomu postrádají.

Prokazatelný rozdíl mezi matematicky vypočteným a naměřeným posunem interferenčních proužků dokazuje velký omyl v popisu MMX. Mylná je i z popisu MMX odvozená kontrakce délek.

[2]

[3]

[4]